

Endvidere bør den pågældende repræsentant, der som nævnt udelukkende skal varetage den danske regerings interesser, være en ren national repræsentant, der ikke, som tilfældet vil være, hvis opgaven varetages af en af værnscheferne, både indgår i den nationale organisation og i det internationale kommandosystem.

Såfremt opgaven skulle varetages af en af værnscheferne, måtte det forudsættes, at hvervet skulle gå på skift, hvilket ville medføre, at den effektivitet, som kun opnås gennem længere tids virken i stillingen, hvorved bl. a. personlige kontakter kan slutes og uddybes, forringedes. De i militærkomiteen behandlede emner er tillige af et sådant omfang, at det kun ved stadigt at beskæftige sig med dem er muligt at have det kendskab til dem, som konferencerne kræver.

Endelig må det fremhæves, at værnscheferne er direkte kommanderende, hvilket ikke er tilfældet for de tilsvarende „chiefs of staff“ i udlandet, hvorfor vore værnschefer ikke kan afse den fornødne tid til arbejdet i militærkomiteen. Specielt er dette udelukket under krigsforhold.

Under de igangværende undersøgelser vedrørende reorganiseringen af NATO har der ikke været tale om nogen ændring af militærkomiteens stilling, hvilket bl. a. er begrundet deri, at reorganiseringen kun tager sigte på NATOs civile opbygning samt på lavere militære organer.

Militærkomiteen kan derfor ikke forventes at ville blive reduceret til fordel for sådanne organisationer som f. eks. Temporary Committee of the Council, der, som navnet siger, har været af midlertidig karakter, selvom dens arbejde eventuelt vil blive videreført af den bestående NATO-organisation.

ad 4. a. og b.

Såfremt formandsposten i forsvarsstyrelsen skulle gå på skift mellem værnscheferne, ville dette medføre, at den nuværende uheldede stilling, som formanden indtager, i nogen grad ville gå tabt, og man risikerede, at de enkelte værns særinteresser blev trukket for meget frem på bekostning af det samlede forsvars interesser. Afgørelsen af adskillige vigtige sager ville da let blive trukket i langdrag eller på anden måde falde utilfredsstillende ud, og der ville i realiteten blive lagt en væsentlig del af det arbejde, som nu påhviler forsvarschefen, over på ministeren personlig.

I det hele taget vil forsvarschefen med de beføjelser, han udstyres med, fortsat være den rådgiver, som ministeren kan trække på ved afgørelsen af militære anliggender set udfra et helhedssynspunkt, sådan som forudsætningen var, da maj-loven af 1950 blev gennemført.

Det bør i denne forbindelse nævnes, at forsvarschefen på ministerens vegne skal følge med i planlægningsarbejdet og den operative virksomhed indenfor Den nordatlantiske Traktats Organisation, bl. a. for at sikre at der ikke træffes beslutninger, der er i strid med nationale interesser.

ad 5.

Det er rigtigt, at forsvarschefen for mange sagers vedkommende udgør et ekstra kommandoleed imellem værnene og ministeriet, men arbejdet ministeriet og forsvarschefen imellem er således tilrettelagt, at man undgår dobbelt behandling af sagerne, og man kan således ikke sige, at forsvarschefens stilling er en slags omsvøbs-departement.

Det undgås selvfølgelig ikke, at visse sager foruden at være behandlet i værnstabene også behandles i forsvarsstaben, men erfaringen har allerede i rigeligt mål vist, at denne behandling af koordinerende art har virket fremmende på forsvarrets genopbygning som helhed.

I den tid, forsvarschefen har virket, har man ikke kunnet konstatere noget tilfælde af, at en sags endelige afgørelse er blevet forsinket ved sagens behandling i forsvarsstaben (forsvarsstyrelsen). Denne behandling, som især er af koordinerende art, måtte ellers foretages af ministeriet, i de fleste tilfælde efter adskillig forhandling mellem dette og værnene samt mellem værnene indbyrdes. Udfra allerede indhøstede erfaringer må man snarere sige, at den koordinerende virksomhed, der er en absolut nødvendighed under det nye system, i sin nuværende form betyder en forenkling af forretningsgangen.